

De bodes (bodediensten) die de dienst onderhielden zijn tussen 1920 en 1930 gemotoriseerd. Paard en wagen werd vrachtauto en het beurtschip werd motorboot. De eerste bodewagen (auto) die ik heb waargenomen was bode Schut, daarna Wieling en daarna Smit. Volgens een bode boek was Wieling voor Mensingeweer en Smit voor Eenrum.

Wieling was voor beide.

Schut was plm. 1927 niet zo jong meer en keek dus rond voor een hulp of een overname. Die kwam in de persoon van Tj. Meisner. Waar hij vandaan kwam met zijn gezin weet ik niet meer maar ik meen uit Amerika. Misschien een spijt-emigrant. Hij was een doortastend man, kocht direct een nieuwe vrachtauto en hierop verscheen de naam "SCHUT & MEISNER". Het autonummer dat is aangevraagd stond op zijn naam. Dit was A - 17319 en is plm. 1928 uitgegeven. Een normale vrachtwagen was hem niet lang genoeg, hij nam een truck met trailer. De truck was een Ford, van Bakker natuurlijk. Hoe lang de samenwerking heeft geduurd weet ik niet maar de dienst is waarschijnlijk overgenomen door P. Smit want de naam Schut en Meisner is verdwenen en P. Smit kwam ervoor in de plaats. Piet Smit kwam ook terug uit Amerika. Hij kocht ook een nieuwe bodewagen, een Ford, 4 cilinder maar die beviel zeker niet wat al gauw kwam er V-8 voor de radiator te staan. Het autonummer was A.- 21492, de tijd 1933-1934 Smit was een zeer voorzichtig rijder en de auto heeft het tot plm. 1955 volgehouden. Als er tussen dinsdag en vrijdag een vrachtje te krijgen was dan deed hij dat ook graag. Hij had voor een tante van mij een boedilverhuizingke van Eenrum naar Den Haag, zijn broer ging mee als hulp en ik mocht er tussenin. Een prachtige, onvergetelijke tocht. Zijn broer werkte bij een boer, ik meen Dijkveld-Stol. In de oorlog kregen ook de bodes benzinegebrek en zijn Wieling en Smit samengegaan. Er is tenminste een foto waarop Marten Smit staat afgebeeld met de auto van Smit en de aanhangwagen van Wieling. Meisner is sinds 1933 als bode verdwenen. Hij begon met een eigen transportbedrijf. Er was veel aanvoer van en naar Groningen per boot. Een motorboot. Het was een beurtschip zoals er in die tijd veel waren verschenen. Beurtschippers hadden veel vervoer per zak. Granen heen en kruidenierswaren en bakkersmeel terug. De motor had een vliegwiel en moest met de hand worden aan geslingerd. Vaak moest ook de cilinderkop eerst worden verhit met een brander anders kreeg je het spul niet aan de loop. De eigenaars van het Eenrumer beurtschip waren JELSEMA & WERKEMA. Jelsema moest altijd het woord doen want Werkema was niet vlot met de tong, integendeel. Samengingen ze met de boot heen en weer en Werkema had thuis in een schuur het beheer over brandstoffen die ze in de handel hadden. Maar ook zij konden het vervoer met alleen de boot niet volhouden. De bodes deden het per dag en leverden zonder lossen ter plekke af. Dus ook Jelsema en Werkema waren gedwongen een auto aan te schaffen. Ze kochten een open vrachtwagen. Ford, van Bakker en hebben het zo nog een hele poos volgehouden.

Er was nog veel meer op transportgebied in Eenrum, maar daarover later. We moeten nog verder de Zuiderstraat in en we zijn nog maar bij Wieling